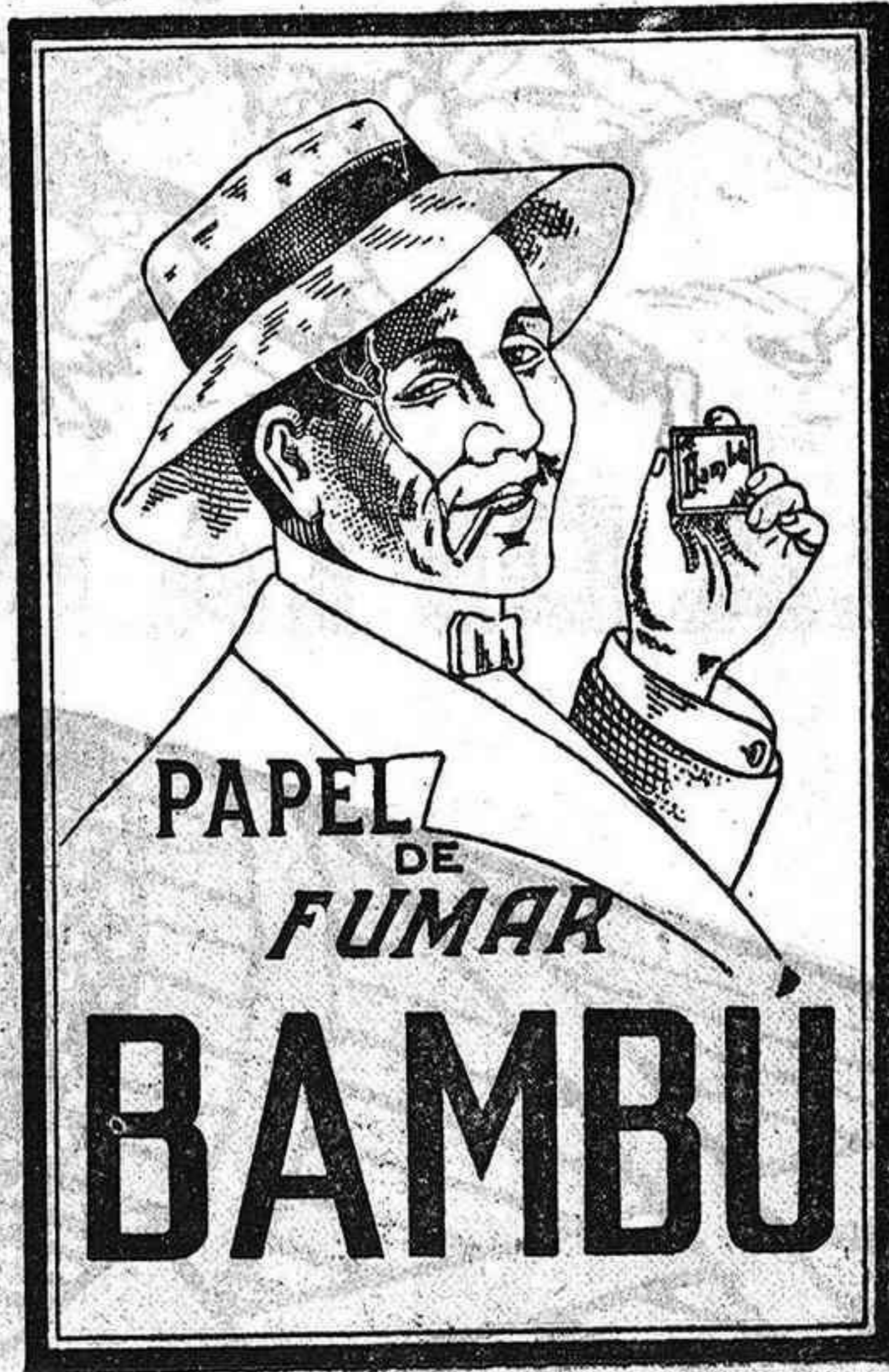

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

Un obrer sol no pot res contra els feixismes, però la majoria dels obrers serà irresistible.

VIES URINARIES
Impureses de la sang-Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: Blenorragia (Purgacions) amb totes les seves manifestacions, *uratrítils, prostatítils, orquítis, cistítis, gota militar*, etc. de l'home, *vulvítis, vagínítis, metrítils, uretrítis, cistítis, anexítis, fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**, als malalts es gaureixen els sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que

necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. **Venda: 6'60 ptes. caixa.**

Impureses de la sang: Sífilis (avariosis), *eczemes, herpes, úlceres varicoses* (llagues de les cames) *erupcions, escrofuloses, eritemes, acné urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin es gaureixen aviat i radicalment amb les **Pildores depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven augmentant-se totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent amb poc temps totes les úlceres, llagues grans, floronsos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant o l'organisme rastre del passat. **Venda: 6'60 ptes. flascó.**

Debilitat nerviosa: Impotència (manca de vigor sexual), *volucions nocturnes, espermatòrrhea*, (pèrdues seminals), *cansament mental, pèrdua de la memòria, mal de cap, debilitat muscular, fatiga corporal, tremolors, palpitations, trastorns nerviosos, de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia*, o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es gaureixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrem vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual de l'edat. **Venda: pessetes 6'60 el flascó.**

Venda en les principals farmàcies d'Espanya Portugal i les Amèriques

NOTA. - Tots els pacients de vies urinaries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 50791 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desenvolupament, tractament i guariment de dites malalties.

FEROTYL
 Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
 (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyacuació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la **NEURASTENIA**, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-médulo-genital. Sinérgic i homo-estimulasa de les glándules intersificials. Producte puriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantárides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUSTITUIBLE PER A RECOBRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratori Farmacològics del Dr. W. Dutrem
 Alt de Sant Pere, 60 - B A R C E L O N A - Telèfon 18631

Preu: 21'75 ptes.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

La necessitat de bastir una Catalunya total

A nostra actual Catalunya és feta de sentiment.

Abans que els polítics la trobesin camp abonat per a les seves lluites, la feren els artistes amb un entusiasme de cor i amb una intel·ligència idealitzada.

Fou aquesta ressuscitada Catalunya dels cants i dels somnis, sense una estructuració precisa, si es vol, però ja amb l'empenta d'arri-

bar a ésser una total Catalunya.

Però, en un temps encara no madur, els polítics hi clavaren la dentellada. I els nostres polítics i els nostres artistes han semblat sempre gent de dos móns antagònics.

El polític, amb una determinació política de cobrança, ben al revés de l'artista que actua per l'ideal, procurà apartar la seva actuació del treball del poeta, del músic, del pintor, del pensador, de l'escultor. Avui, per aquesta falsa i egoista visió del polític, ens trobem amb una Catalunya que serveix de camp a una aferissada lluita de polítics, però sense una Catalunya convençuda, conscient, completa.

¿Com expliqueu, si no és així, la venda abundosa de diaris castellans, l'afició estesa als espectacles en llengua que no és la nostra?

¿Com expliqueu, si no és així, el desmenjament dels més per les nostres lletres i arts, i la desvalorització que tenen a Catalunya les coses de l'esperit, les úniques que li donen dret a viure?

Els polítics parlen en nom d'una Catalunya-nació que té drets polítics a reivindicar, perquè té una personalitat completa. Catalunya té un sentiment absolut de catalanitat. Aquest *sentiment* ha apuntalat totes les lluites dels polítics. Catalunya havia d'arribar a tenir una consciència de la seva catalanitat. Semblant estat intel·ligent haviem de portar-li els que lluitaven en nom d'ella, precisament els polítics, els qui tenen com a únic dret d'existència, la personalitat racial de Catalunya. Aquesta consciència de la catalanitat encara no la té Catalunya.

Qui n'és el primer culpable? La Premsa catalana, precisament. Els nostres portantveus de polítics, que han pertangut tan sols, únicament, a una fracció política, i han descurat, perquè no ha interessat el seu apassionament de lluitadors aprofitats, la causa de la nostra terra.

Passeu una ullada per la Premsa de Catalunya. Deixem a recó l'escrita en castellà, que ja és dels més i és ben poc nostra. Anem a la Premsa dita netament catalana. ¿Quin interès manifesta per les coses de l'esperit? ¿Quina importància dóna als nostres novel·listes, als nostres pensadors, als nostres artistes, als nostres dramaturgs, als nostres músics?

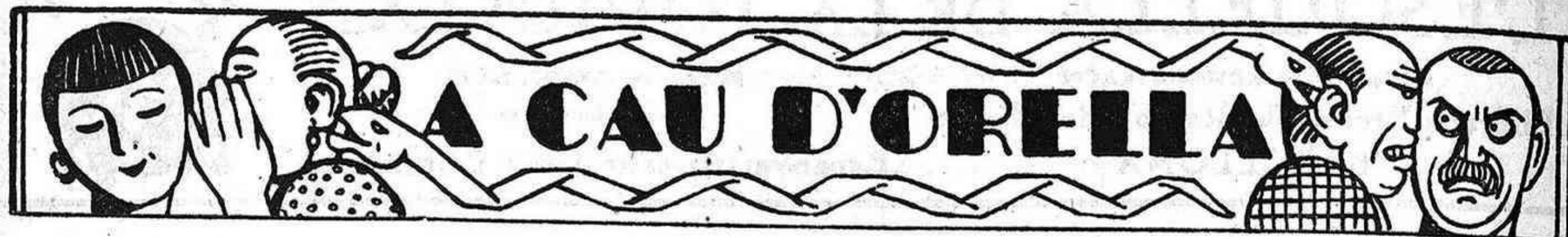
Descomptades, poquíssimes excepcions, els diaris catalans encarreguen la revisió de les coses de la nostra vida intel·lectual al més petit de tots. — «¿Qui parlarà dels llibres catalans?» — «Qualsevol.» — «¿Qui farà les crítiques del nostre teatre?» — «També qualsevol.» Tot això és cosa més que secundària per als diaris.

I així es dóna el cas que és un qualsevol qui controla les nostres manifestacions artístiques, el nostre teatre, la nostra novel·la, la nostra música, moltes vegades un indocumentat barbamec que fa les seves primeres armes a profit d'una penya i que després desapareix com vingué, deixant per únic rastre la bava de la seva injustícia i de la seva barroeria estulta.

Sembla impossible que el nostre món polític, les direccions polítiques dels nostres diaris, no s'adonin que és d'inconsciència política lluitar pel que no acaba d'existir plenament.

Catalunya, abans que camp de sega, ha d'ésser camp de sembra. Malauradament qui més abunda entre nosaltres són els segadors i els espigolaires. Són molts els polítics que en tenen prou amb tenir Catalunya com a pretext, sense que els preocupi l'immens treball que hem de fer encara els catalans que no vivim de la nostra terra sinó per la nostra terra: el treball de bastir una Catalunya total, absoluta, en la qual cada català sigui un català complet, no un lúbrid català bilingüe.

I això no s'aconseguirà—oh record de Prat de la Riba!—fins que els polítics s'adonin que no són ells els qui fan Catalunya. Ells operen, treballen, lluiten i s'esgarrapen damunt de Catalunya (consti que no volem malparlar del polític organitzador, del polític engegador, conductor). Però cal que els polítics s'adonin que ells no són tot Catalunya. Que Catalunya tant, més que ells, la fan els qui en són l'ànima. I que a aquests no se'ls pot deixar, com el pobre sota l'escala, a la bona voluntat del primer lacai que es presenta i que es lloga perquè no exigeix gaire preu, única qualitat apreciable que se li pot reconèixer.

HISTORIA D'UN AUTO

¿Qui dubta que hi ha autos que van per les seves?

Hi ha un auto que té la gosadia de disfressar-se d'auto oficial, amb bandereta i tot, que moltes tardes es para davant d'una casa molt coneguda que hi ha en l'encruïllament de quatre carreteres.

Se'ns diu que l'altre capvespre, en passar l'auto per Sant Vicenç dels Horts, fou apedregat.

També se'ns diu que es tingué la intenció de calar-li foc.

I tot, segons sembla, perquè aquest auto, que va per les seves, es diria que és l'auto d'una nostra primera autoritat, molt simpàtica i molt decorativa.

Els de Sant Vicenç dels Horts suposen que es tracta d'un auto «corrido» que corria misteriosament buit i que feia visites compromentents per compte propi.

Car ningú pot suposar que es tingui el poc seny, en els temps actuals de lluita i misèria, d'ésser autoritat i a la vegada exhibir-se com a barrilaire, que desatèn els cinc o sis càrrecs que cobra, per a fer parar totes les tardes el seu auto oficial, embanderat, per torna, als peus d'una maturranguera casa color verd malva.

EL CIUTADÀ JOAN ANTONI DE GÜELL I LOPEZ

El ciutadà Joan Antoni de Güell i López, comte de Güell, ex-alcalde de Barcelona i actual regidor del nostre Ajuntament, fa sempre les coses amb correcció i seriositat.

Quan era alcalde de Barcelona volia que el xòfer s'afaités cada dia. I era tan exigent en la seva exigència, que fins passava la mà per la cara de l'afaitat per a comprovar si picava. Un alcalde ben alcalde havia de tenir un xòfer ben xòfer d'alcalde.

Ara el ciutadà Joan Antoni de Güell i López és tinent d'alcalde barceloní. No sabem si segueixen les exigències de completa depilació del xòfer. Sabem però que ell ocupa el seu càrrec amb prestància i impac.

En la Festa Major de Sans, tot-hom pogué admirar la faixa regidoril del ciutadà Joan Antoni de Güell i López.

—Sense aquest senyor — deia una velleta entenedrida—, ni sabríem que tenim Ajuntament.

Jurem que l'aristocràcia és el que més revoluciona en les festes de barri!

UN BATEIG LAIC

L'avui carca i «carquitzant» Manuel Brunet, fa des de les planes de «La Veu de Catalunya» un comentari a un bateig laic que diu va celebrar-se a Sant Julià de Vilatorrada.

I Manuel Brunet es pregunta:

—«Un bateig laic, ¿en què ha de consistir aquesta moixiganga?»

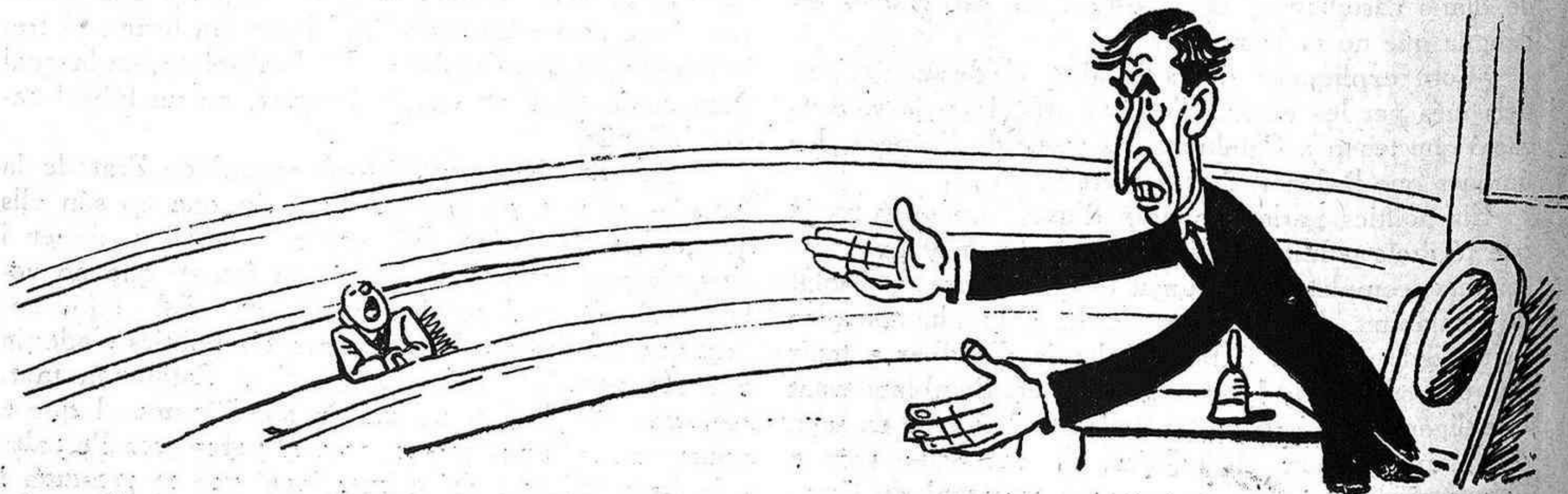
Com que Manuel Brunet creu que se li podria fer la pregunta mateixa: «¿En què consisteix la moixiganga d'un bateig catòlic?», ell s'apressa a explicar-nos que un bateig catòlic, malgrat tenir com el laic un bon dinar, el recent nascut, que no participa de l'àpat, participa de l'entrada a la comunitat cristiana.

Després Manuel Brunet parla malament de Jean Jacques Rousseau i de la podridura moderna.

Com és xerramequer Manuel Brunet i com fa riure quan s'embranca en aquestes coses tovament sagristanesques, en les quals no creu, malgrat hi vulgui creure.

El pecat original, senyor Brunet, és el de les mongetes! I vegi les coses que fa fer, malgrat el bateig cristià.

Entesos, senyor Manuel Brunet?

EL GRAN SENYOR VILALTA

¿No recordeu el gran senyor Vilalta?

Es aquell regidor de les vehemències i intemperàncies.

Es aquell regidor clenxinat que enverinava sessions municipals i que va passar uns dies, segons es digué, en un refugi de salut.

Doncs aquest gran senyor Vilalta, regidor, fou una de les més portentoses atraccions de la passada Festa Major de Gràcia.

En l'envelat de la plaça del Sol dansava els tango més currutacus i els fox-trots més remenats. Una mecanògrafa municipal, de probable proper ascens, li feia de parella.

Ningú dels de l'envelat no va quedar-se sense admirar el gran senyor Vilalta, regidor.

I tothom murmurava: —«Així, així, es fa democràcia i esquerra. La gent pot adonar-se de l'absoluta i eficaç compenetració que existeix entre alguns regidors i les seves subordinades.»

IDEAL I HARMONIA

¿Els del grup «L'Opinió» tornen a l'Esquerra? No hi tornen?

Es el problema del dia.

Fins s'han publicat les exigències que fan els del grup si es vol que col·laborin altra vegada amb el seu partit.

¿Es tracta d'exigències ideològiques? I ca! Totes són d'ordre pràcticament polític: llocs que es vo-

len; destitucions a fer; supremàcies que es necessiten.

La llista de demandes és molt més llarga — i ho sabem de bona tinta — que la llista que s'ha publicat.

Els trets van directament contra els que volten el President de la Generalitat; contra els senyors Gasol i Aiguader. El que vol dir que s'apreta el dogal.

Dóna gust veure l'harmonia que existeix i l'ideal que guia un estol de polítics soplujats sota la mateixa bandera.

I després el senyor Pi i Sunyer ens parlarà de l'entusiasme que cal despertar i de l'emoció que no s'ha de deixar perdre.

LES NOVES MOTOCICLETES
JA NO ES DEUEN

Quan el senyor Vàchier concebí la lluminosa idea dels inspectors del trànsit, vestits de crem i amb motocicleta, sorgí una petita dificultat que amenaçà de mort la col·lossal idea lluminosa.

Cap casa — donat l'estat de solvència del nostre Ajuntament no volia fiar les motocicletes.

Després de moltes entrevistes s'arribà a un acord. Les motocicletes es pagarien amb els primers diners que es fessin de les multes que s'imposessin.

Com és de suposar, després de l'acord la consigna fou aquesta:

Els atracaments

—Què, ja estem de tornada?

—Sí, noi; en quinze dies n'hi ha ben bé prou de vacances, i el negoci no es pot deixar refredar.

—«Apa, nois, a clavar multes a tort i a dret.»

Tanta fe, entusiasme i bona voluntat es posà a la tasca, que es diu que al meç de la compra ja les motocicletes eren pagades i de propietat de l'Ajuntament.

Els barcelonins mai no sabran agrair com cal el fervor que despleguen en el ram de circulació els dependents del senyor Vàchier.

El Congrés el dia 30. Tots compareixen a defensar la República.

GLOSSARI

EL SAFAREIG OLIMPIC

Hom s'ha planyut amb raó de la manca d'escalf popular en les festes del Centenari de la Renaixença Catalana. Sigui perquè els organitzadors no hagin cregut necessari mobilitzar les masses populars o per la temença que aquestes, insensibles, distretes o desorientades, no responguessin a la crida amb abandonament i amb veritable emoció, el cert és que la commemoració de l'«Oda a la Pàtria», d'Aribau, no ha transcendit gaire dels periòdics i dels closos o nuclis més o menys intel·lectuals.

D'altra banda, les nostres seleccions literàries, tan primmirades i polides, s'estant jugant a perdre el poc o molt prestigi que havien pogut assolir entre la gent del camp i del carrer que llegeix en català. És un fet indiscutible i evidentíssim que cap dels actuals literats catalans gaudeix del respecte i de la veneració popular que conegueren les grans figures del nostre Renaixement. Ni el poble, en general, és més exigent ni els nostres homes de lletres d'ara estan més mancats, al contrari, que llurs antecessors. El que passa és que molts dels nostres intel·lectuals, tenen el deliberat propòsit de mostrar-se i no lliurar-se, com una mena de coqueteria, i el que és pitjor, ofereixen cada dia, amb estrèpit i escàndol, l'impúdic espectacle de llurs picabaralles, petites cobejances, vanitats, desercions i tombarelles.

Fa ja temps que són al sostre mort on s'arreconen les antigalles inservibles, el Parnàs, Apol·lo i les Muses; però si en la imatgeria mitològica tornés a revivre la vella i tronada escenografia parnasiana, veuríem els fills de les Muses arremangats com marmaneres dient-se el nom del porc a cops de lira i la mítica font Castàlia, a l'entorn de la qual i ajeguts a l'ombra de les murtres jeien els poetes bo i no drint-se de nèctar, ambrosia, fulles de nard i ales de papallona, convertida en un avalotat safareig en dies de fer bugada.

Rieu-vos-en de les trapalleries atribuïdes als botiguers, de les ja prou espremudes oficiositats de por-

teres i pentinadores, de les males arts dels estiracordetes i dels trucs dels jugadors de la carteta, si els comparem amb el que fan i deixen de fer molts dels nostres intel·lectuals que hom hauria de suposar químicament purs i clars com el diamant polit, per llevar la pell al company, per difamar-lo o aillar-lo, per tal de fer-lo invisible o inexistent, amb l'acreditada conspiració del silenci.

I si no n'hi hagués prou amb les unglades i queixaleig en els caus i xipolls literaris, es deixa anar la petita nota maliciosa i enverinada, perduda entre les columnes dels diaris, o es dediquen planes senceres de periòdics a desprestigiar i a posar en ridícul, en mútua i sàdica complaença de torna-journals, als homes que es dediquen a la litera-

tura, barrejats els bons, els mitjans i els dolents, i quan no es pot mossegar la reputació literària, hom malparla dels mitjans, de les sabates o de la família de la víctima. I aquesta metzina periòdica arriba al poble abans que li sigui coneguda l'obra o el nom del literat del qual es malparla, i l'home de carrer perd la fe i les il·lusions i els jutja a tots d'una manera igual. Influit per aquestes catastròfiques i suïcides campanyes, el bon ciutadà no va al teatre i deixa de comprar llibres, per la temença que li enclomin un rave i que després encara se'n burlin i àdhuc l'insultin, i es lliura a aquella literatura i a aquell teatre que el distreuen i parlen directament als sentits.

Sí, tot a 65 menys el pa

HISTORIA? NOVEL·LA?

A l'Assistència pública de la capital de la República de Mèxic hi ha mort de fam un home. L'espia al qual es deu el desastre hispànic del «Monte Arruit».

Es història? Es novel·la?

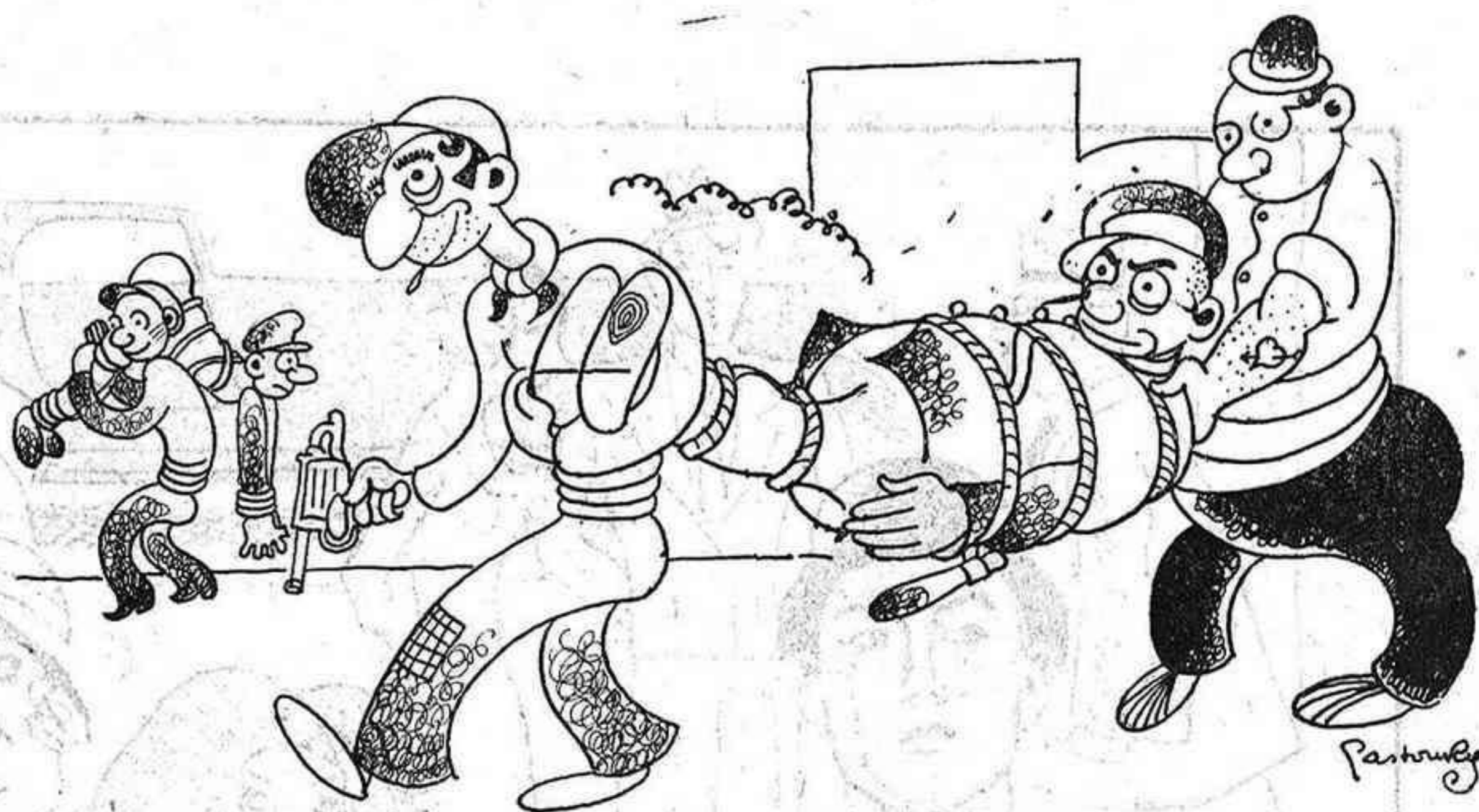
Un dia del mes passat es presentà a la Casa de Socors de Mèxic un subjecte d'uns 45 anys, molt negre i escardalenc, com torrat pel sol dels tròpics. Manifestà que queia de fam i, malgrat ésser atès, morí a poc d'haver entrat a l'establiment benèfic.

Fins ací el fet no passa d'ésser un fet divers. S'anava a colgar el mort d'almoïna, i a la fossa comú, quan es presentà un amic del finat a reclamar el cadàver per a colgar-lo ell.

Aquest amic ha estat el que contà la història.

Segons l'amic, el mort es deia «De los Alamos». ¿Era el seu nom autèntic? L'amic creia que no. En la Legió n'havia portat un altre. D'on era? Tampoc no se sap. Al Marroc era argentí; als Estats Units, italià; a Mèxic deia que era de Mèxic.

Un passat de misteri i d'aventura l'havia portat a la nostra Legió estrangera del Marroc en la guerra

Del robatori dels revòlvers.

—Ep, nois, que això són policies i no pas revòlvers.

contra Abd-el-Krim. En la Legió estrangera havia estat un heroi. Enamorat de la mort, suïcida per gust, lluitava amb tota l'ànima.

Un dia, el legionari feia guàrdia en un lloc avançat, prop d'un pou d'aigua fresca, quan se li aproparen dues dones mores que anaven a omplir les gerres. L'una era vella. L'altra, jove. Fou aquesta noia jove la que féu desertar l'aventurer de la Legió i el portà vers Fez, per a posar-lo en contacte amb els caps de les càbiles.

Per l'amor d'aquesta noia i l'or dels cabilenys, el legionari es convertí en traïdor i divulgà els plans

de l'Estat Major hispànic en Monte Arruit. De semblant revelació en vingué el desastre.

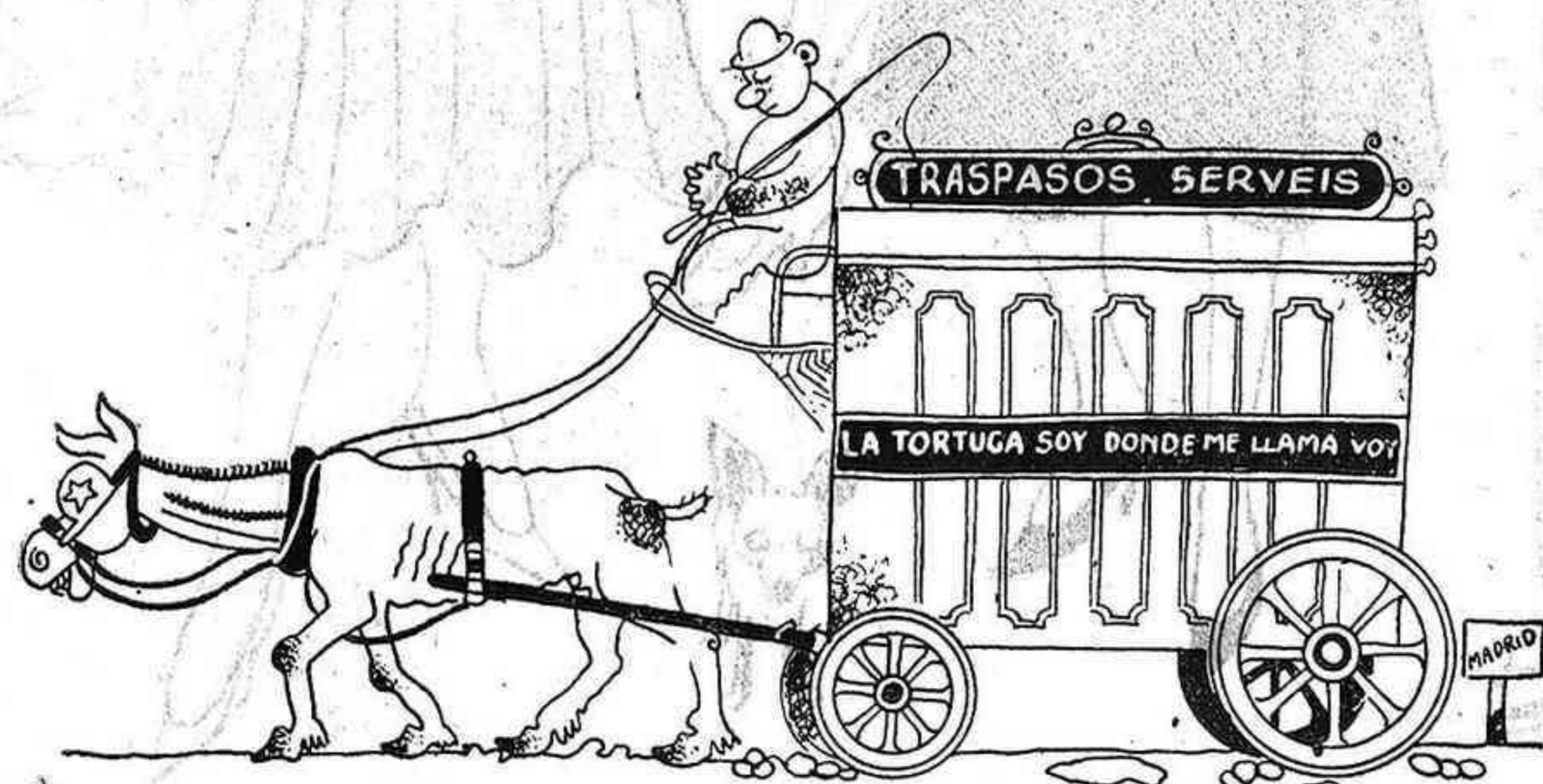
Millán Astray oferí 10.000 pesetes pel cap del desertor.

Aquest, emportant-se'n l'or guanyat, fugí de Fez i travessà la carena gegant del Nord Marroquí. Uns lladres el saquejaren. Després es perdé pel desert. Mig mort de gana i cansament arribà al Caire. Del Caire passà a Suez on, amb nom falsificat, s'embarcà vers els Estats Units, convertit en fogainer de vapor. Arribat a Filadèlfia, féu molts d'oficis. Després es passà a l'Estat de Pensilvània.

Establert, per fi, a Nova York treballà miserablement en un restaurant com a rentaplats. A Nova York el va conèixer l'amic, i a Nova York va oir-li contar la història.

De los Olmos, fou retornat a Mèxic pel cònsol. Es trobava perdut, rebotat.

Ara la mort ha posat fi a la seva història. Un final esglaiant.

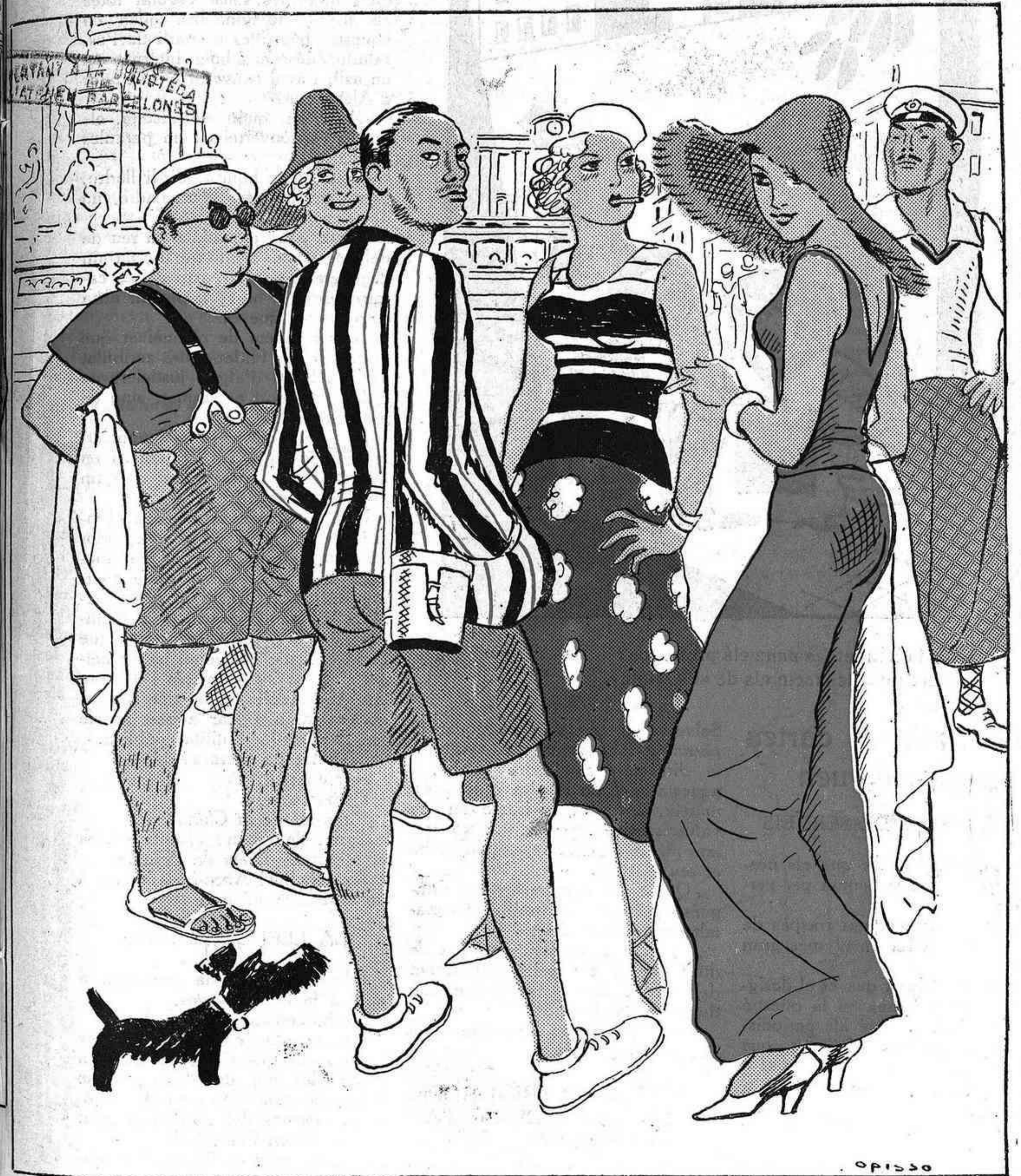
Els traspasos de serveis, com podeu veure, no poden anar més depressa.

Compreu totes les setmanes

L'Esquella de la Torratxa

Els estrangers a casa seva

Els forasters a casa nostra

OP1530

—Què, ja han fet les paus els promesos?
 —Esperen que les facin els de «L'Opinió».

Vuits i nous i cartes que no lliguen

EL TRASPAS DE SERVEIS

No podem pas dir que els nostres homes polítics pequin per xerrar massa.

Es pot dir que aquest traspàs de serveis s'haurà fet en el més gran secret.

El senyor Selves, que és el designat com a «vedette» en la qüestió d'Ordre públic, digué als periodistes, quan l'anaren a felicitar, que no creia pas ésser ell l'elegit per a posar l'ordre, que tanta falta fa a Catalunya.

—Crec que és un amic meu—els respongué—. I creguin, que no sé si dec felicitar-lo o bé donar-li el pèsam...

Francament, els catalans no estem de sort. Perquè si el senyor

Selves creu que s'ha de donar el pèsam a la persona que assumirà la direcció de l'Ordre públic, i aquesta persona resulta que és ell mateix, la veritat, un home tan poc entusiàstic, tan pessimista, no creiem pas que pugui desempenyar bé el seu mandat.

¿Què diríeu d'un metge que dongués el pèsam a la família del malalt que va a visitar?

Als que segurament hauríem de donar el pèsam pel nomenament del senyor Selves, és sense cap dubte als catalans...

Almenys que no donguem ja el dol per acomiadat...

LLIBERTAT DE PREMSA, DEMOCRACIA, I... DEMA M'AFAITARAS

Fa uns dies ha estat denunciada un periòdic barceloní, perquè publicava un article que les autoritats (a

Barcelona, les autoritats són p. e. el senyor Azcàrraga, etc., etc.) trobaren que era insultant per a Hitler.

¿Però és que es poden escriure dues quartilles sense esgotar totes els insults imaginables, quan en aquestes quartilles es parli de l'estafador austríac, boig internat en un asil, i avui convertit en dictador d'Alemanya?

A Hitler, quan se l'insulta, els insults es converteixen en paraules corrents.

A un home honest, dir-li lladre, és un insult; però a un lladre, no ho és cap.

Doncs a un assassí, a un reu de delictes comú, a un fanàtic, a un degenerat com és el cap de les camises brunes, no se li pot dir altra cosa que el que és...

Si fins havem de reconèixer que el dia en que Hitler caurà acribillat per les bales d'algun justicier, no haurà pas mort assassinat, sinó de mort natural.

Jo no he llegit el diari denunciat, ni recordo en aquests moments en què escriu aquestes ratlles, de quin diari es tracta.

Però si aquest article era ofensiu per a Hitler, l'últim perseguidor de la raça jueva, l'home que amenaça el món amb una nova guerra; si aquest article abocava damunt la figura repugnant del dictador alemany, totes les «flors» que l'odi, el fàstic i el vòmit ha fet néixer l'actuació cavernícola i dèspota del «bell Adolf», jo no tinc cap inconvenient a signar aquest article i a declarar-lo d'utilitat pública.

Llibertat de premsa?

Romanços!...

Democràcia?

Naranjas de la China!

Canvi de règim? ¿Lluita contra el feixisme? Drets de l'Home?

Apa, home! Aneu-ho a contar a un altre... A mi no...

LA LLEI DE «VAGOS»

Diuen que ja s'ha començat a aplicar la llei de vagos.

No ho creiem pas.

Encara estan en llibertat un feix de diputats que s'han empenyat a cobrar les mil de «l'ala», sense concórrer, com és la seva obligació, a les sessions del Parlament (tant el català com l'espanyol).

Encara estan en llibertat un sens fi de regidors que no fan altra cosa que anar pels envelats de les Festes Majors, al braç d'una mecanò-

grafa de l'Ajuntament, en lloc de curar dels interessos de Barcelona.

Encara estan en llibertat un sens fi d'altres personalitats polítiques, que amb la República han trobat la manera de poder passar per sempre més la vida sense treballar.

Encara estan en llibertat un sens fi de «reverendos padres» que fabriquen indulgències, reparteixen hòsties mal consagrades i no fan altra cosa que demanar per l'amor de Déu, i no donen res ni per Crist.

Encara estan en llibertat tota aquesta gent i molta d'altra que ara no recordem.

Aquests són els vertaders «vagos».

Són vagos de bon tint, que no destenyeixen, i que tenen corda per a tota la vida.

Llàstima que aquesta corda no tingui un bon nus escorredor...

SERA VERITAT?

¿Es cert que es va cap a la dissolució de les Joventuts d'Estat Català?

Gairebé no ho creiem...

Dissoldre els «escamots»?

Es impossible.

No són solubles ni a l'aigua, ni a l'oli.

¿Es veritat que es formarà una nova Esquerra, eliminant tot el corcat, l'insà que en ella hi ha actualment?

No pot ésser...

Qui quedarà doncs en el partit?

¿Es veritat que es convocaran eleccions dintre poc temps?

«Arriba», home, «arriba»!

Que ens haveu pres per xinezos?

Demagògia encara?

cions en aquesta casa? — preguntà el bisbe.

—No, senyor... Ni falta que em fan.

—¿Però on dorm doncs la majordoma?—preguntà esverat l'alt prelat.

—On? Al mateix llit que jo.

—Que diu ara! Quin sacrilegi!

—I ara! Què s'ha pensat? No dormim pas junts...

—Ah!

—No, senyor... veu. Entre ella i jo, hi posem una post... fa com una paret; comprèn, excel·lència?

—El que comprenc és que això no pot anar de cap de les maneres.

—Per què?

—Perquè l'home és dèbil...

—I ca! — féu mossèn Pau—. La fe em priva dels mals pensaments.

—Però i la temptació?

—Res... la post i la fe... ja li he dit que amb mi no hi ha res a fer.

—¿Però si el diable ve i encén en vostè el desig?

—Res... la post i la fe...

—Però si la fe falla?

—Llavors encara queda la post.

—¿Però si el diable insisteix i el teu esperit perd la seva fortalesa?

—Home, doncs és molt senzill.

Si tant i tant insisteix..., llavors trec la post, i miri, qui gemega ja ha rebut!

Els contes de "L'Esquella"

Mossèn Pau, estava tot atrafegat.

No n'hi havia per menys.

El senyor bisbe, havia anat en persona a fer-li una visita.

Mossèn Pau, era el rector de Gratacós, i vivia en una caseta situada al costat mateix de la fàbrica de pare-nostres, és a dir, de l'església.

* * *

Mossèn Pau tenia una majordoma, jove i fresca, amb un bé de Déu de carns, capaces de fer tornar boig a un notari.

—Senyor bisbe — digué mossèn Pau—, tinc el gust de presentar-li la meva majordoma...

* * *

Després d'haver pres xocolata, els dos eclesiàstics visitaren la casa.

—Aquí hi ha el jardí...

—Maco — féu el bisbe.

—Aquí hi ha la cuina...

—Molt bé, molt bé...

—Aquí hi tinc el meu quarto de treball...

—Molt agradable...

—Aquí hi ha la comuna...

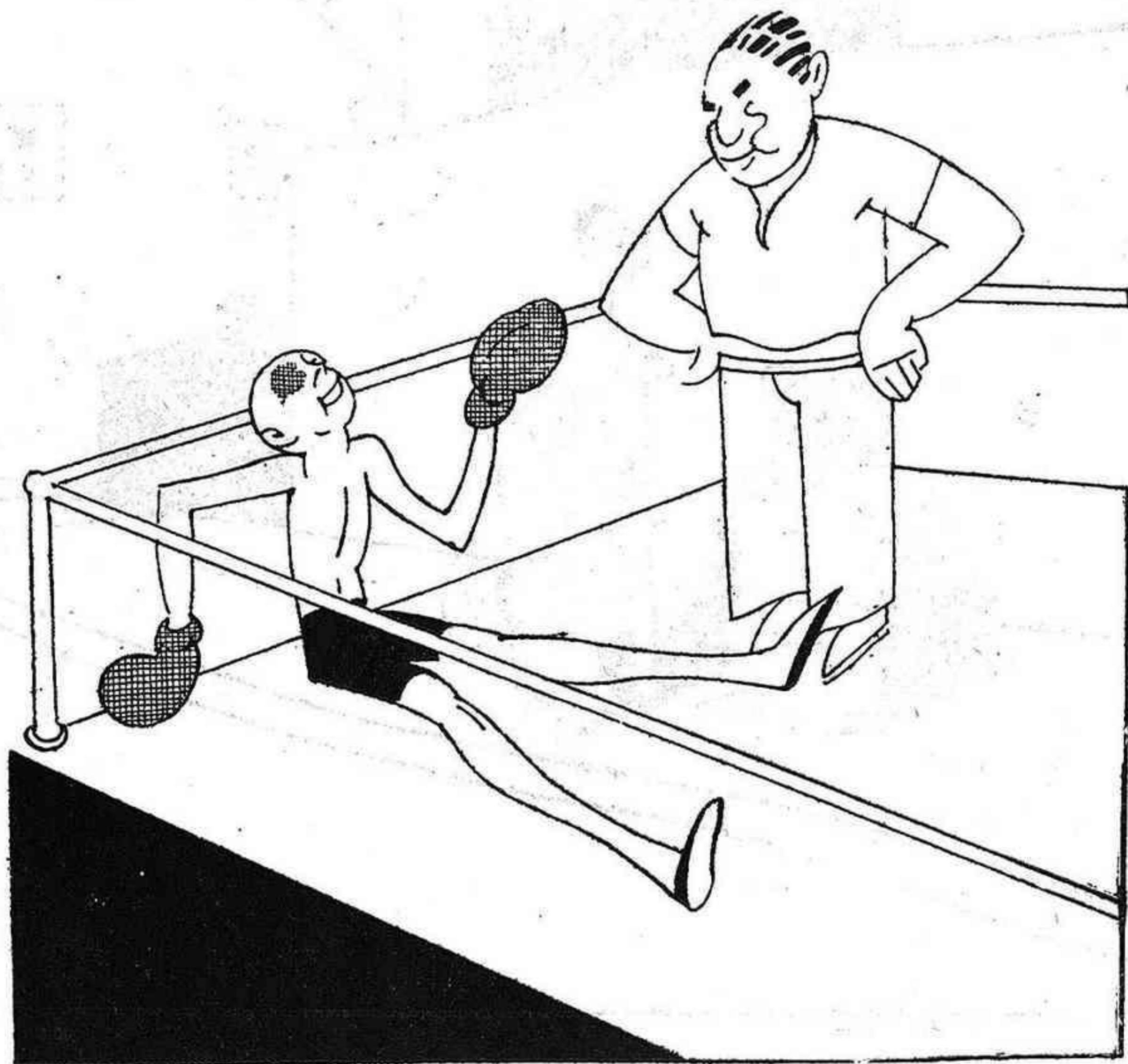
—Deliciosa...

—I aquí hi ha la meva cambra.

—Un bon llit... s'hi ha de dormir bé...

—Sí, senyor... I ara ja ha vist tota la casa. Si vol, anirem a visitar l'església.

—¿Però vostè no té més habita-

—Digui a la meva dona que avui no m'espera a sopar.

UN ESTANQUER, UN MANIFEST I UN GALIMATIES

Un estanquer de la Plaça de Catalunya anomenat Tomás Fernández Vargas, ha llançat un manifest.

Diem que l'ha llançat, perquè

així que ha sortit a llum, tothom s'ha quedat a les fosques. La Societat d'Expendedors de Tabacs, ofereix dos mil cigars infumables e

ininflamables a qui pugui arribar a entendre el que el senyor Fernández vol dir.

Comença parlant d'Adan i Eva, de la seva infància, d'un «tío» que tenia i que es deia Diego de Pantoja (q. e. p. d.), d'un tret que li

varen engegar present-lo per un colom, de tan pur com era; d'unes cartes anònimes dirigides, naturalment, a una Societat anònima; de la seva gran, però molt grrrran honorabilitat, i acaba dient que sols desitja morir pobre i pelat com una rata.

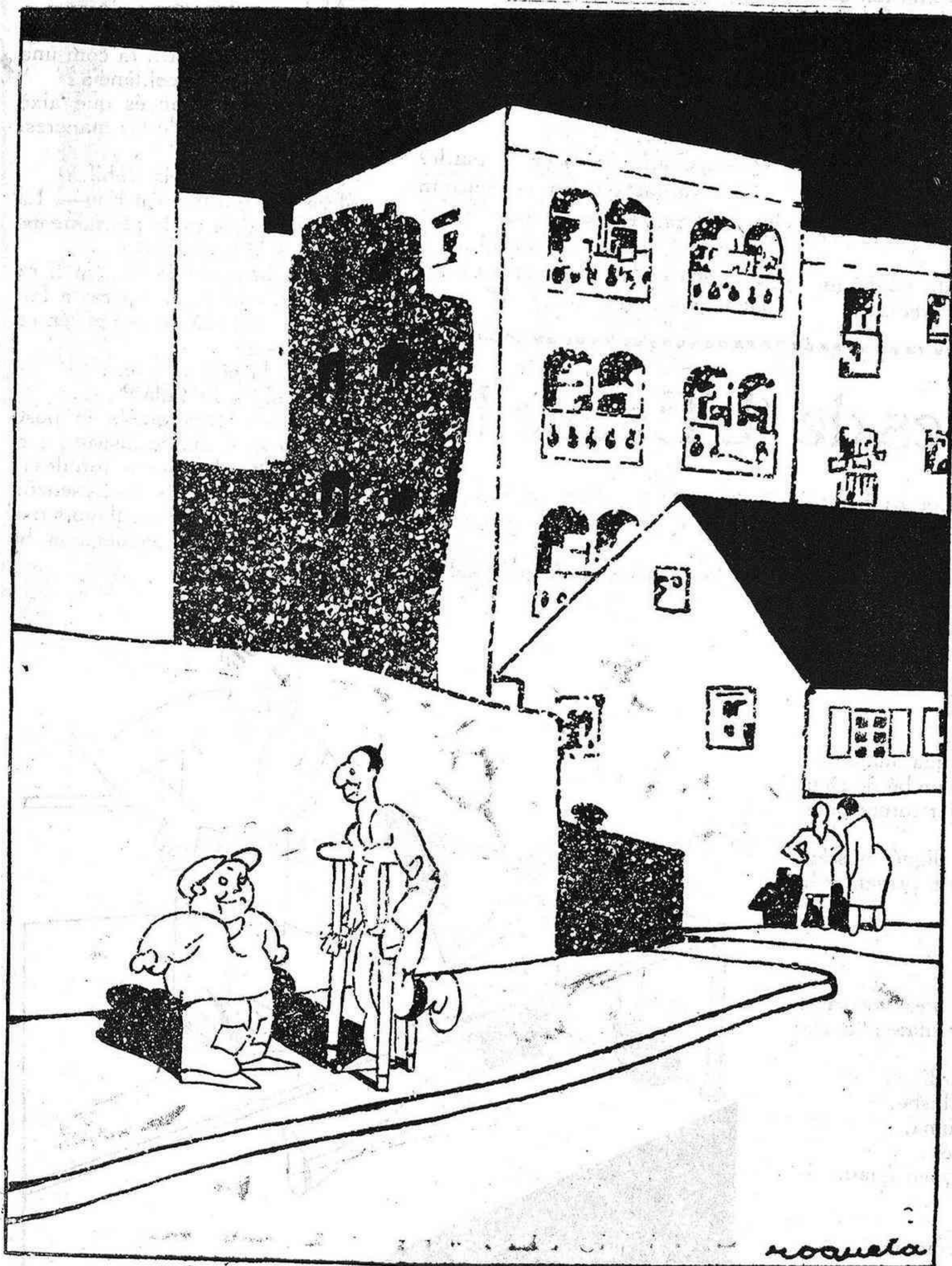
Diu que té 62 anys (ves, qui ho diria! Jo n'hi hauria donat 61!), i que a ell no l'enreda ningú.

Ens desitja salut, i acaba dient que el que la fa, la paga.

Ja està doncs ben arreglat el pobre senyor Tomás Fernández Vargas...

Perquè amb un manifest com el que ha fet, no té més remei que acabar o a l'hospital o a Sant Boi.

Que també descansi en pau com el famós i mai prou alabat i il·lustre desconegut oncle seu, el gran don Diego de Miraflores, vull dir de Pantoja!

—Et devies espantar molt quan varen atracar-te.

—No ho creguis, encara ric de quan varen dirme allò de «manos arriba».

TELO ENLAIRE

Hem vist a les mans de Ramon Vinyes moltes lletres d'adhesió, rebudes amb motiu de l'estrena de la seva obra «El Noble i l'Hostalera». Totes es planyen de la incomprensió de bona part de la crítica barcelonina. Algunes parlen amb paraules dures de la crítica de capelleta i dels crítics indocumentats.

Reproduïm una opinió de Manuel Pibernart, respecte l'obra de Ramon Vinyes. Manuel Pibernart, per a nosaltres, i per a Ramon Vinyes, és un desconegut, però les seves notes ens proven que sota la crítica oficial hi ha una altra crítica que no té on manifestar-se, però que és completament adversa a la majoria dels crítics que tenen la pretensió de guiar l'opinió de Catalunya.

NO VAL A ENTABANAR EL PÚBLIC, SENYORS CRÍTICS

L'actitud que la crítica teatral, en general, observa en les obres de Ramon Vinyes, és de franca hostilitat. No hi planyen armes ofensives de tota mena. Des del míting al vestíbul del teatre a cada entreacte de l'obra el dia de l'estrena, fins al falsejament de l'argument. Adhuc algun crític, per poder-se esbafar a plaer, s'ha cobert el rostre amb la màscara de l'anònim. Ni la noblesa de donar la cara.

Cadascú explica l'argument a la seva manera, silenciament el vertader nus de l'obra malgrat córrer viu i centellejant a totes les escenes de la producció. A ningú que hagi vist «El noble i l'hostalera», llevat dels senyors crítics, no s'escapà que la trama de l'obra únicament serveix de ropatge per a presentar la sensualitat en diversos aspectes. D'aquesta passió que transcorre a través de l'obra i que està plasmada en gairebé tots els personatges, la crítica teatral no ha volgut adonar-se'n per poder-hi trobar tota mena d'incongruències i d'arbitrarietats. Si es vol prescindir de l'eix central de l'obra, és clar que pot trobar-s'hi tota una sèrie de coses inexplicables.

En les obres d'en Vinyes tot és esquemàtic, però tot hi és previst i resolt. Tot té una lògica i una explicació. Però temperament anàrquic i revolucionari com és el de Ramon Vinyes, cal que l'espectador hi presti més atenció que en les obres a les quals o no hi passa res o hi passen coses banals. Pintor impressionista, us explica la psicologia d'un personatge amb tres pinzellades. Referint-se a les ties, us diu: «Són xi-cranda, sedes, perfums.»

Vinyes, dintre el nostre món teatral,

és de les figures més rellevants, el qui porta idees més modernes i europees, el qui és més ardit i agosarat en les produccions. Passa per damunt de tots els canons d'aquesta falsa moral que la societat s'ha teixit; trenca totes les convencions; cerca personatges abigarrats; té un llenguatge incisiu, mordaç, poètic; la ironia, el cinisme, el sarcasme són les armes que més meravellosament esgrimeix. Mou les figures amb gràcia extraordinària.

En el teatre de Vinyes no hi ha amor, però hi ha passions, síntesi de l'amor. La luxúria dels seus personatges es belluga en escena com una joguina en mans d'un infant, sense que se li trenqui a pesar de la seva fragilitat. Hi ha malabarismes, sense que mai no degeneri en una impudícia.

En les produccions teatrals de Ramon Vinyes, des del guinyol a la farsa, es respira un ambient d'innovació, hi ha un afany d'ésser personal i original, i ho aconsegueix plenament.

Per això fa tanta gràcia, i una certa angoixa, que hi hagi crítics entestats a trobar-hi semblances amb Moliere, Goldoni, D'Annunzio, Pirandello. Cal dir-ho ben alt i no ens cansarem de repetir-ho: Vinyes és autènticament original i modern i un veritable creador d'art.

Ara, si la crítica s'ha donat la consigna de barrar-li el pas, només servirà d'incentiu, perquè nosaltres, els seus admiradors, reaccionem amb més violència contra els detractors d'una de les valors més grans del teatre català actual.

MANUEL PIBERNAT

NOTES A UNES CRÍTQUES

Com que prevèiem que passaria amb la crítica de l'estrena de «El noble i l'hostalera», avisàrem en el número passat que no fariem crítica de l'obra de Ramon Vinyes, perquè fóra molt més eficient fer crítica de la crítica.

Work, fa constar que Ramon Vinyes ha tingut crítica adversa, però respectuosa. Aquesta té la seva raó de criticar i l'acceptem. Work es referirà a l'altra crítica, a la bramaira, a la de rebentada, a la infeliç.

El record de l'udol l'ha batut el crític de «La Veu de Catalunya», el senyor A.

El senyor A., segons se'ns ha informat, és un mig poetet a la crema que pagava amb la crítica que feia de l'obra de Ramon Vinyes, el favor que li havia fet la penya del davant donant-li un premi en metàl·lic en els escandalosos Jocs Florals de Badalona.

Favor per favor. Adhesió per adhesió.

A «L'Opinió», un altre senyor A., ha asejat en to major. Ningú no sap de qui es tracta. ¿Què avala la seva condició de crític? ¿Amb quines executòries compta per poder pontificar? ¿Quin dret té a guiar l'opinió? Tothom creu que l'únic que el justifica és la A ober-ta de la seva inicial.

Ve després un senyor N. F. o R. P. de «La Noche». Tant se val! Aquest senyor, que fins retreu Lope de Vega en parlar d'«El noble i l'hostalera», fa un esforç per convèncer els admiradors de Ramon Vinyes, que aquest no és un gran autor dramàtic. Consti que mai no hauria de fer cap esforç per convèncer el públic que ell, el crític de «La Noche», no passa de crític tronat.

Aquestes són les tres crítiques més estrafolàries que s'han fet de l'obra de Ramon Vinyes. Work es refereix a les que ha llegit, que no les ha llegides pas totes.

No ha llegit, per exemple, la d'«El Matí», on un tal senyor Palau, que ha passat per totes les redaccions de Barcelona, àdhuc per la de «La Humanitat», pontifica sobre la immoralitat de l'obra d'en Vinyes. El senyor Palau, des que treballa a «El Matí», combrega set vegades cada dia, coses de l'ofici. Forçosament havia de fer veure que l'obra de Ramon Vinyes l'escandalitzava.

I pel que fa referència a «Las Noticias». «Las Noticias», que no deixa de parlar de vedettes, de segones tiples, i de cuixes, també s'escandalitzava del lèxic esqueixat i immoral d'«El noble i l'hostalera». La crítica de «Las Noticias» ha estat favorable sempre a totes les revistes obscenes que ens envien de Madrid. Adhuc per a «Piezas de recambio», tingué paraules d'elogi i de disculpa: «Las palabras que en la revista se dicen son atrevidas, pero muy graciosas.» I «Piezas de recambio» és una pornografia repugnant.

Com és de graciós, d'extraordinari i d'edificant l'espectacle que dona bona part de la nostra absurda crítica teatral!

WORK

L'aplicació de l'Estatut, la carta magna de les nostres llibertats (?), com digué algú candorosament, avança, igualment que les ciències a «La Verbena de la Paloma», que *es una barbaridad*.

No sabem encara com haurà quedat l'assumpte de la dotació dels serveis traspassats, quan ens assabentem de la francesilla que vénen de fer-nos amb el nomenament insospitat d'un governador general, una mena de Virrei.

Diuen que aquest càrrec és interí i que desapareixerà tan bon punt s'hagi traspassat del tot l'Ordre públic a Catalunya. Ja ho veurem... encara que tot hom sap el que volen dir a Espanya les interinitats.

* * *

Sembla que en l'afer d'Andorra, la República espanyola es veu obligada a donar tota la bel.ligerància al Bisbe d'Urgell, a causa d'una badada diplomàtica en venir el nou règim, per no haver-se preocupat de substituir el poder feudal i anacrònic del sant baró de la Seu d'Urgell. Aquesta badada ha estat aprofitada en les altes esferes de la clericalia i posada en evidència pels bons amics (?) de la República francesa.

El pitjor és que de badades com aquestes n'hi ha moltes ací i fora d'ací.

* * *

El senyor Pérez Madrigal, que aquests dies ha vingut a donar-nos lliçons de republicanisme, anirà lluny i se'n parlarà. Els qui hagin llegit els «Episodios Nacionales», de Pérez Galdós, recordaran aquell cèlebre Pipaón, que s'avin-gué perfectament amb tots els canvis de situació del regnat de Ferran VII.

De moment, s'ha fet ara lerrouxista...

* * *

Amb un absolut desconeixement de la història barcelonina, el flamant senyor Pérez Madrigal, l'interruptor automàtic, digué en un míting celebrat a Sant Adrià, que l'Esquerra catalana deu el seu impuls espiritual i republicà als anys de republicanisme del partit radical.

El que hauria pogut dir, i ho encertaria, és que alguns homes de l'Esquerra han seguit en el govern de Catalunya i en el Municipi de Barcelona les mateixes pràctiques dels gats vells del partit radical; però ni l'Esquerra, en tant

que organisme ideològic, ni tots els que la integren, han d'incórrer en el mateix concepte d'administrar (?) del qual n'és mestre el lerrouxisme.

* * *

S'ha parlat amb insistència i amb un intent ben lloable, d'arribar quan s'escaigui a una perfecta unitat catalana davant el temor que de Madrid estant ens vulguin, per dir-ho clar, aixecar la camisa.

Ara bé. El que cal és que aquesta pretesa unitat no serveixi per a passar contraban ni fer servir la bandera catalana de tapabruts. Al davant de tot hi ha, certament, Catalunya i la República; però la roba bruta l'havem de rentar i els homes que per deslleialtat, immoralitat o ineptitud manifesta han fet defraudació dels interessos espirituals i

materials del poble confiat, han de sofrir quan menys, la pena de l'exhonoració i de l'apartament.

* * *

D'un quant temps a aquesta part es veu remarcant com periodistes i escriptors d'una determinada tendència es passen, previ regateix i cotització, a altres periòdics d'una oposada ideologia, amb la mateixa tranquil.litat que uns jugadors canvien de Club.

Esport i ciutadania... o barra?

* * *

Dèiem, fa unes quantes setmanes, que les Corts de la República havien cedit a Badajoz el castell, muralles i zones polèmiques.

Llegim ara que ha estat signada pel Govern l'ordre de lliurament a l'Ajuntament de Vigo de la fortalesa de «Monte Castro», sense cap mena de lliantacions ni compensacions.

Quant al castell de Montjuïc... molt bé, per ara, amb els canons apuntant Barcelona i servint encara de presó.

CAFES DEL BRASIL

PER TOT ESPANYA

**Exigiu els cafès del Brasil
Són els més fins i aromàtics**

CASES BRASIL

BRACAFE

LA REGLA

SUSPESA,
TORNA RAPIDAMENT
I SENSE PERILL AMB

PERLAS "FEMI" Marvellós producte de la ciència moderna
d'acció segura, sense perjudicar la salut

De venda: Doctor Andreu, Segalà, Vicenç Ferrer i farmàcies

NOM DE GARANTIA

Llibreteria, 9 (prop de la Plaça de la República)

GANIVETERIA "ARTERO"

Casa assortida amb tota mena d'eines de tall
pròpies del ram perruquer.

Especialitzada en l'arranjament (buidatge) i
ajustament de navalles i màquines barberes.

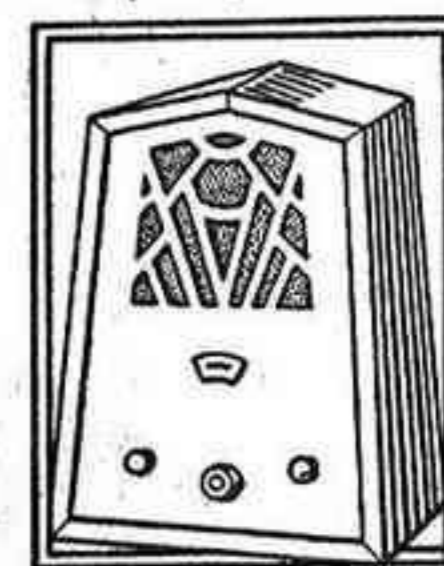
BARCELONA

ARMERIA·RADIOS

vender a plaça i al comptat

es
desitjen
agents

Barcelona·Gracia

F. Baró
Goya 11
Tel.
73497

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

ANUNCIEU

A

L'Esquella de
la Torratxa

G. ALOMAR Vies urinaries. Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric
Balmes, 4. C. econòmica 5 ptes. de 12 a 3 i de 5 a 8. Fest. de 10 a 12

Llibreria Espanyola - Rafel López

Rambla del Mig, 20,

Barcelona

Telèfon 20160

Dr. ERNST BAUM

EL VIGOR VIRIL

Como se conserva. - Como se recobra cuando se ha perdido. - Como se aumenta.

Preu: 8 ptes.

EMILE LENOIR

Como se implantará el comunismo

Preu: 4 ptes.

TAPES amb planxes daurades per a relligar

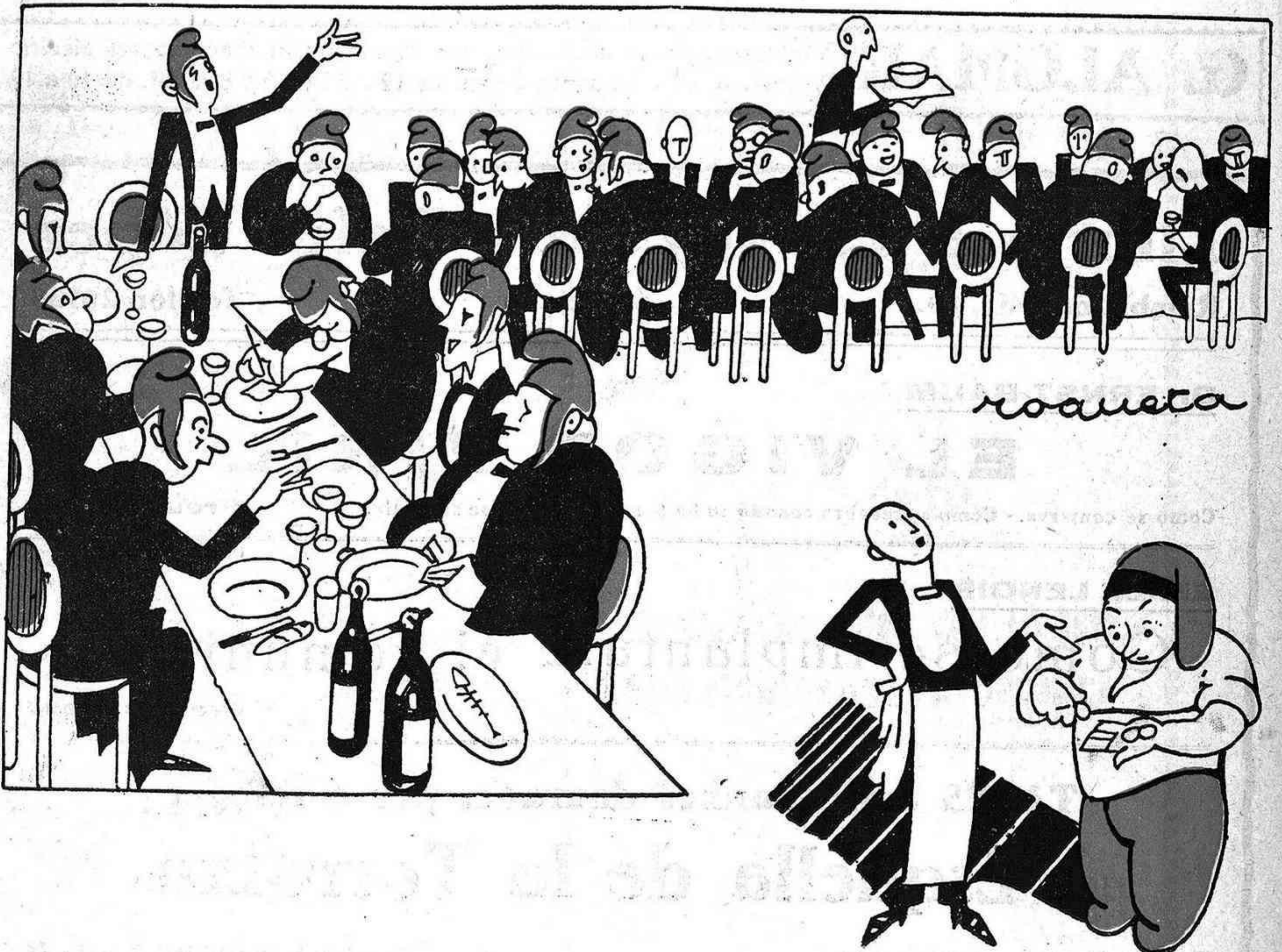
L'Esquella de la Torratxa

Tapes soles: 5'50 ptes.

Tapes i relligat: Ptes. 8

Com s'arreglaven abans els assumptes polítics.

roqueta

Com s'arreglen ara.

I el que pagava abans i ara, és el poble.